

[Socialministeren]

mest ses bort fra beløb, der er sat til side af hensyn til børnenes uddannelse. Men også beløb, der er opsparet af hensyn til ansøgerens egne uddannelsesmuligheder, kan det være rimeligt at se bort fra, hvis det drejer sig om realistiske uddannelsesplaner.

I øvrigt bør der ved skønnet over, om en formue skal søges realiseret, lægges vægt på, hvordan denne er anbragt, således at den ikke kræves realiseret, hvis det kun kan ske med væsentligt tab. Har ansøgeren en større illikvid formue, må det undersøges, om der er mulighed for at optage lån på vilkår, som pågældende senere selv skønner at kunne klare.

Ud fra hensynet til, at der gribes mindst muligt ind i familiens hidtidige vilkår, bør det undgås, at genstande, der har en særlig personlig betydning, og brugsgenstande, der repræsenterer en formueværdi, men som er sædvanlige for en familie på det pågældende niveau, må afhændes.

Der er hverken i bistandslovens § 39 eller i socialministeriets cirkulære af 3. november 1975 angivet nogen grænse for størrelsen af den formue, som vil kunne bevares. Det sociale udvalg må derfor i hvert enkelt tilfælde vurdere, hvor stort et beløb det vil være rimeligt at reservere af hensyn til det bolig-mæssige, erhvervsmæssige eller uddannelses-mæssige formål, der ønskes realiseret.

Det vil derfor ikke være muligt for socialministeriet at gå ind i en nærmere vurdering af de eksempler, der er omtalt i spørgsmålet.

Spm. nr. 365

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (1/2 80) af:

Poulsen (FP):

»Hvilke forholdsregler agter ministeren at træffe over for de strejkende scenearbejdere på Det kgl. Teater?«

Begrundelse

Teaterverdenen er efterhånden ved at være én eneste stor parodi. I Ålborg strejker de ansatte, fordi de får en chef, der ikke passer personalet, og nu strejker man i København, fordi man ikke lige kan få sin vilje på bestemte punkter.

Hvis ikke teatrene havde den offentlige understøttelse som sikkerhedsnet, kunne de

selvfølgelig bare gå nedent og hjem, men så længe teatrene får så kæmpestore tilskud, som tilfældet er, må samfundet og borgerne have krav på, at teatrene fungerer. Som bekendt går fremskridtspartiet ind for, at teatrene skal hvile økonomisk i sig selv, men det mindste, man kan forlange, når de nu bliver understøttet, er vel, at folk kan regne med, at forestillingen kører, når det er blevet dem lovet.

Besvarelse (8/2 80):

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Spørgsmålet vedrører en arbejdsnedlæggelse foretaget af sceneteknikerne ved Det kgl. Teater torsdag den 31. januar 1980.

Denne sag er blevet behandlet efter de gældende regler, jfr. lov om arbejdsretten af 13. juni 1973 og de i tilknytning hertil af finansministeriet udstedte cirkulærer om indberetning til finansministeriet af overenskomststridige arbejdsnedlæggelser.

Jeg skal tilføje, at arbejdet blev genoptaget ved normal arbejdstids begyndelse fredag den 1. februar.

Spm. nr. 367

Til *indenrigsministeren* (1/2 80) af:

Pilgaard Andersen (FP):

»Vil ministeren gribe ind over for Århus amtskommune på baggrund af det manglende offentlige stillingsopslag i forbindelse med ansættelse af en forstander for åndssvageinstitutionen Sølund ved Skanderborg?«

Begrundelse

I forbindelse med ministerens svar på mit spørgsmål nr. 303 fremgik det, at ministeren, såfremt der var sket en fejl i forbindelse med ansættelse af forstanderen for Sølund, selvfølgelig ville tage sig af sagen.

Ifølge Amtsrådsforeningens regler om tjenestemandstillinger § 1 skal der ske stillingsopslag ved besættelse af stillinger som den ovenfor nævnte. Det er ikke sket i dette tilfælde, og der er sket et klart brud på reglerne.

Helt bortset herfra er det da indlysende, at alle stillinger skal opslås ledige, for at man kan få ansat den bedst kvalificerede – og det gælder da specielt, når det drejer sig om så